

ВЛАДИМИР КОЛЕВ
ШАМАНСКИ МАГИИ

chitanka.info

Денят, поне по първи дадености, е добър за... греяна ракия в приятелска компания; за четене на криминале в уютен ъгъл до топъл радиатор; за слушане на музика и т.н.

Според първите дадености, денят става за много неща. Ама не става за летене. Но в осем сутринта Велеслав ми се обажда точно с таква предложение. Според метеорологичния сайт, в който е ровил, към обяд, в района на Конявската планина ще има слънце с южен вятър. Вельо умее да се рови в оптимистични сайтове, които щедро обещаваат светло и хубаво време с подходяща посока на вятъра.

Слабохарактерно опитвам да му опонирам, като го съветвам да погледне през прозореца. Мъглата е почти с плътността на качамак, за какво летене ми говори? Но, той си знае своето. И аз капитулирам.

Има и трети — Евгени. Украинец, женен за българка. Може би не точно женен, а нещо подобно — класическият брак днес е отживелица. Въпреки че живее от доста време в България, Евгени говори с руски акцент. Което провокира хората да го поднасят, имитирайки изразите му. Иначе е сериозен, авиоинженер. И носи на майтап. Гилдията на парапланеристите не тачи особено показната деликатност. Предпочита се умерената заядливост. Така че, идеята за полет в кюстендилско някак отведнъж започва да ми харесва. За да вляза в график, зарязвам другите, планирани за деня неща и бързешката започвам да си събирам партакешите. Имам лек проблем, докато изровя GPS-а, но след половин час вече бодро се треса с петнайсетгодишната си таратайка към Княжево.

Пристигаме почти едновременно на договореното място, бързо се претоварваме на най-голямата кола и се понасяме към Кюстендил. За разгривка, разказвам току-що опаянтен виц: „Срещат се Вельо и Владо (моя милост) и моята милост казва: «Здрасти, какво правиш?», «Нищо — отговаря Вельо», «Чакай, не прави ли същото и вчера?», «Да, ама не можах да го довърша. Надали ще го довърша и днес...»“. От едната страна на постановката могат да бъдат Владо, Евгени и който и да е друг. От другата може да бъде само един — Велеслав.

Човекът умее да прави „нищо“ елегантно и професионално. Дълги години е бил началник. Добър началник. Чудя се, защо с тази дарба не вземе да стане политик? Би бил добър политик.

Около обяд пресичаме малкото селце и отиваме да огледаме поляната край него. Тук трябва да се приземим. А излитането трябва

да стане около телевизионната кула, стърчаща на няколко километра навътре в планината. Оглеждаме за резервни площадки, ако не додраскаме, уточняваме разни неща. Снегът по южния склон на планината е почти стопен, но ние трябва да се качим по северния. Ще оставим колата тук, а с такси ще опитаме да стигнем до кулата.

... Ще стигнем, ама ядец! Снегът не е почистен. Таксито загасва предупредително още на първия километър. Такси е много уважителна форма и касае предназначението на колата. Иначе, това си е купчина метал с двигател и ходова част, които все още някак си работят. На равното. В първите гънки на планината, двигателят спира. Разплащаме се с шофьора, грабваме раниците с парапланерите и поемаме по белия път. По него личат следи от грайфери на машина с вериги. Явно, само с такова нещо може да се стигне до кулата. Другият вариант е здравословното ходене пеш.

Говорим вече доста по-малко. От време на време се успокояваме един друг с разни, убедително звучащи аргументи. Например че според указателната табела, километрите са само четири, а ходенето пеш в планината е много полезно!

... Да, ама километрите май са повече от четири. А ходене пеш, с торба на гърба, от един момент нататък е съсипващо. След около два часа, пухтейки като парни локомотиви, додрапваме до кулата.

Спускаме се към площадката за излитане. То пък една площадка... Хубавото е, че е стръмна. Лошото, че е осеяна с едри камъни. А най-лошото, че е около три след обяд и вече пада насрещния полъх. Като капак, след малко, започва да подухва даже в гръб. Попътният вятър върши работа на платноходките, но за нас е противопоказен.

Колкото и да бързам, ми трябва четвърт час, докато си направя проверките и сложа сбруята. Монтирам GPS-а, пиукалото (вариометър със звуков сигнал), окопчвам се отвсякъде. Засега не слагам очилата. При излитане трябва да имам добра видимост. Заставам на старта и оглеждам терена пред себе си. Не е добре! Полъхът вече очертано е в гръб. А тия камъни пред мен... Но, само като си помислям за още два часа слизане по заснежената планина, си казвам: „Излитам!“.

... И се затичвам. Разчитам на неистовия си инат, съчетан с помощта на един шаман от Сибир и един ходжа от Туркменистан. Мислено помолих добрите сили от света да помогнат. Тия двамата, се

включиха дистанционно. Така поне си мисля... Крачките ми се на границата на силите. Ако куполът не се напълни, лошо ми се пише. Има да ми тропа главата в камънаците. Но шаманът и ходжата си знаят работата, коланите леко се опъват. Внимателно обирам управлението, отлепвам мъчителен половин метър. Вятърът свирва в ушите ми. Вдигам крака, потърквам се в храсталак и... усещам как между мен и земята вече се набират 5 метра, а после 10...

Намествам се на сбруята. Ето, за този момент си струваше и ходенето, и тичането. Леден, свеж въздух упоително нахлува в дробовете ми. В далечината блестят акварелно Рила и Конявската планина. Няма никакви термични потоци, нося се гладко над баири и долове. Погледайте картините на Рокуел Кент. И не му придирийте, че е комунист. Ледените му пейзажи са чудо. Като този, пред очите ми.

Сковаващят ветреца кара очите ми да сълзят. Намествам очилата. И през стъклото, земята е все така, неподражаемо красива. Знам, че полетът ще е само петнайсетина минути. Но какви минути...

... Завъртам се над селото. Главната улица е широка, бих могъл да опитам да се приземя на площада. Бих могъл, но няма да го направя. Докато ходех по земята не огледах за капани. Ако един нищо и никакъв кабел ми се препречи на няколко метра над земята, между две дървета, почти гарантирано съм за травматология. Поради вроден оптимизъм, не мисля за гробищен... парк. Но и това може да се случи.

Избирам си място на края на селото, вни-и-и-мателно захождам и меко докосвам земята. Внимателно не от деликатност — земята е кал с коричка лед. Ако много се разтанцувам, ще се омажа до уши.

Не бързам да прибера купола, полетът е все още пред очите ми.

... Тая, с травматологията все пак се оказва факт, но с друг адресат. Вельо също се е опитал да излети, но не се е помолил предварително на световните сили за съпричастие. Шаманът и ходжата се почесвали, дремейки. Не са свещенодействали за него. Резултатът — едрият мъж се блъскал в камъни, търкалял се. Черният ми сценарий се е залепил за него. Като резултат, кутрето му май е счупено, а физиономията — мъжествено охлузена. Друг път да се моли на шаманите и ходжите — не е срамно. И има резултат. Пък и да бъде благодарен, че му се е разминало само с това...

Но, това го разбирам по-късно. Когато става ясно, че само аз се разминавам с едноразходната разходка. Евгени и Вельо трябва да се

върнат. И двупосочно да дишат чист въздух пеш.

Нещо такава си говорим, след като ги пресрещам на разклона, късно вечерта. Двата са едри мъже и изплуват от мрака като тайнствени йетита. Но се смеят и нещо интересно си разказват.

Когато преплуваме мъглата и пристигаме в София, ни очаква жената на Велеслав. Ще го води в „Пирогов“. Подсещам Ани, че преданата съпруга трябва да приема мъжа и с козметични дефекти: счупено пръстче, поохлузена физиономия... Те, мъжете герои са такива — вечно охлузени и очупени. Не знам дали възприема мъжа си точно като герой, но Ани ми махва насмешливо предупредително: „Айде, не му ставай адвокат. Знам, че си устат...“.

Затъвам в мъгла и буламач на отвратително градско движение, ала в петнайсетгодишната ми бричка е топло и уютно. Изморен съм, мускулите ме болят, когато облизвам устните си, усещам солен вкус на пот. Пред очите ми още са изчистените, кристални планини, сребърните петна на язовирите, носталгичните, зимно приспани поля. Усещам напора на ледения въздух в дробовете си.

Полетът е все още в мен и аз съм в него.

Утре пак ще бъда примерен житейски чиновник, който трудолюбиво си заработва хляба. Но освен необходимата скука на сивите дни, ще знам, че имам и свои планини, и свое небе. Чувствам се уютно в гилдията на заядливите хора, които вярват, че няколко килограма синтетичен плат могат да бъдат съединени с конци не само във формата на топли дрехи.

Всъщност, в определено съчетание, родено първо във въображението на мечтател, конците и плата могат да топят и душата. Защото предпоставят полет.

Но, за да полетиш, трябва да носиш в себе си нещо още по-важно. Тръпката и усещането за полет!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.